

Arrest

nr. 39 980 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. TREMMERY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 maart 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en van Sinhalese origine te zijn, afkomstig uit Negombo. U woonde er met uw ouders, broer en zus. Omdat er in uw buurt veel Tamils woonden leerde u ook vlot Tamil spreken. U leerde in 2006 een Tamil-jongen kennen afkomstig uit Jaffna, Sivakumar Theepakaran, die in uw straat een huis huurde. Hij verloor zijn familie bij een bomaanslag in Jaffna en studeerde in Negombo. U hield uw contacten met hem verborgen voor uw familie. Later heeft u uw

vader ingelicht, waarna uw vriend bij jullie thuis werd uitgenodigd. Er werden plannen gemaakt voor een huwelijk eind december 2008. Op 13 november 2008 was uw vriend op bezoek toen plots onbekenden naar uw huis kwamen. Met geweld werd u met uw vriend meegenomen in een bestelwagen. De ontvoerders dreigden ermee uw familie te doden indien ze naar de politie stapten. Jullie werden naar een onbekende plaats gebracht en mishandeld terwijl ze vroegen of jullie "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) steunden. Ze stelden vragen over Niranjan, een vriend van uw vriend, die betrokken zou zijn geweest bij de zelfmoordaanslag op minister Fernandopulle van april 2008. U weet niet hoelang u werd vastgehouden maar werd herhaaldelijk verkracht terwijl uw vriend zwaar gefolterd werd. Op een avond werd u door een van de ontvoerders naar een bos meegenomen waar hij u verkrachtte. Uw vriend gaf toen al geen enkel teken van leven meer. De dronken man viel neer en u slaagde erin te vluchten. Na enige tijd kwam u bij een woning waarvan de bewoners u hielpen zich te verstoppen. Ze contacteerden uw oom Sheltan Fernando die u kwam opzoeken. Hij bracht u op een ander adres onder en liet een dokter komen. Hij besloot u naar het buitenland te sturen uit vrees voor represailles van uw ontvoerders. U vermoedt dat militairen bij de ontvoering betrokken waren. Op een onbekende vertrekdatum reisde u vanuit Colombo het land uit, begeleid door een smokkelaar. Jullie maakten een tussenlanding op een onbekende plaats en namen een vlucht naar Istanbul vanwaar u per vrachtwagen naar België reisde. Op 5 maart 2009 diende u hier een asielaanvraag in. U probeerde na aankomst uw ouders te bellen maar denkt dat het nummer afgesloten is. Uit schrik dat de telefoon zou afgeluisterd worden probeerde u niet meer te bellen. U legde ter staving van uw asielaanvraag een Sri Lankaanse identiteitskaart en vertaling van een geboorteakte neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er onvoldoende in bent geslaagd aannemelijk te maken Sri Lanka te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of wegens het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u van uw asielrelaas geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, zodat de geloofwaardigheid alleen kan worden bepaald uit uw verklaringen. Er zijn echter twijfels aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo zou u een relatie hebben gehad met een jongen van Tamil-origine en was er zelfs al een huwelijk gepland, terwijl u maar heel weinig kan zeggen over zijn achtergrond. Behalve het feit dat hij uit Jaffna afkomstig was en zijn ouders en broers omkwamen weet u weinig over hem (CGVS p. 8). U weet bijvoorbeeld niet wanneer de aanslag plaatsgreep waarbij zijn gezinsleden omkwamen of waar in Jaffna dit gebeurde (CGVS p. 8). U weet dat hij voor zijn aankomst in Negombo in Colombo woonde maar weet niet sinds wanneer hij in Colombo verbleef. Hij zou een neef in Colombo hebben gehad maar u had geen contact met hem, en u weet niet of uw vriend nog elders in Colombo of buiten Sri Lanka familie wonen had. Uw vriend zou in Negombo studeren maar u kende de naam niet van het instituut waar hij studeerde (CGVS p. 8). Er kan toch worden verwacht dat u of uw familie op zijn minst goed op de hoogte zouden zijn van de achtergrond en bezigheden van uw vriend, te meer daar u van Sinhalese origine bent en uw vriend Tamil is en gemengde huwelijken niet altijd even evident zijn in Sri Lanka zoals uit bijgevoegde informatie blijkt. U kan trouwens geen enkel begin van bewijs van jullie relatie voorleggen, zoals bijvoorbeeld een foto, terwijl uw familie nochtans foto's bezat (CGVS p. 26). Aangezien u stelde geen contact te hebben kon u geen enkele foto bezorgen. Dat u geen contacten had met uw familie is zoals infra wordt uiteengezet niet overtuigend.

Verder legde u vage verklaringen af over de vriend van uw verloofde, Niranjan, door wie jullie zelf problemen kregen. U hoorde tijdens de opsluiting dat deze vriend ook gearresteerd werd, maar wist niet wanneer dit zou gebeurd zijn (CGVS p. 14). Het is merkwaardig dat deze vriend plots verdween, en er geen melding werd gemaakt van zijn verdwijning (CGVS p. 23). Jullie zouden gedacht hebben dat hij naar Jaffna of een andere regio gegaan was, en dus geen moeite hebben gedaan. Dit is merkwaardig aangezien Jaffna sinds de sluiting van de A9 in augustus 2006 zo goed als afgesloten is van de rest van het land, zodat men niet zonder meer naar of uit Jaffna kan reizen. Er kan worden verwacht dat uw vriend zich op zijn minst zou afvragen waarom hij niks meer vernam van Niranjan. U weet trouwens zelf niet veel over deze Niranjan, u kende zijn volledige naam niet, u weet niet vanwaar hij precies afkomstig was of waarom hij eigenlijk in Negombo verbleef (CGVS p. 13). Nochtans zou ook deze vriend bij jullie thuis zijn gekomen. Bij de vraag waarover jullie dan praatten stelde u dat het vooral uw vriend was die met hem sprak.

Van de ontvoering op 13 november 2008 en uw ontsnapping nadien kon u evenmin een begin van bewijs voorleggen. U kan niet verduidelijken of dit vermeld werd in de media. U heeft ook geen enkel idee of uw ouders of een familielid beroep deden op een mensenrechtenorganisatie om uw ontvoering en mishandeling door mogelijk paramilitairen aan te klagen (CGVS p. 22). Het is bovendien merkwaardig dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen hoelang u opgesloten was (CGVS p. 13). U had immers na de ontvoering contact met uw oom die u toch kon verduidelijken hoeveel dagen u ongeveer was vermist. Het is uiterst bevreemdend dat u na uw ontsnapping geen enkel contact had met uw ouders, terwijl zij ongetwijfeld zeer

ongerust zullen zijn geweest. Meer zelfs, u beweerde dat uw oom u niet sprak over uw ouders en u vroeg zelf niet naar uw familie (CGVS p. 19). Dat u nerveus zou worden als uw oom u over uw familie sprak is een merkwaardige uitleg gezien wat u meemaakte tijdens de ontvoering, waardoor verdere twijfels aan de geloofwaardigheid van de ontvoering. Ook na uw aankomst in België had u geen enkel contact met uw familie of verwanten. U probeerde naar eigen zeggen één keer uw ouders te bellen maar kreeg geen antwoord, nadien had u schrik dat de telefoon zou afgeluisterd worden. U heeft hun adres maar stuurde geen brief, ook uw oom die u hielp trachtte u blijkbaar niet te contacteren. U zou wel kort e-mailcontact hebben gehad met een oude Sinhalese vriend die in Frankrijk woont, maar dit contact werd om een onduidelijke reden afgebroken (CGVS p. 6-7). U kan van dit contact trouwens geen enkel begin van bewijs voorleggen. Er werd gevraagd of u via andere personen uw familie zou kunnen contacteren en u blijkt over adressen van vriendinnen te beschikken maar u deed tot nu toe geen enkele poging om via hen uw familie te bereiken (CGVS p. 7). Dit is in de context van uw geschetste relaas merkwaardig te noemen. Bovendien leerde u hier een Sinhalees kennen zodat u eventueel via hem contact zou kunnen opnemen met uw familie, maar tot nu toe ondernam u nog geen poging tot contact (CGVS p. 26).

Ook van uw reisweg kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS p. 22). Bepaalde vage verklaringen doen ook twifelen aan de geloofwaardigheid. U zou twee vluchten genomen hebben waarbij de tweede in Istanbul arriveerde maar weet niet wat de eerste bestemming was, terwijl u wel weet dat u met de maatschappij "Emirates" vloog (CGVS p. 19-20). U gebruikte voor uw uitreis een Srilankaans paspoort waarvan u vermoedt dat deze op de naam Priya Kannan was uitgereikt (CGVS p. 21). U weet dat het paspoort uw foto en uw geboortedatum bevatte, maar de geboorteplaats kende u dan weer niet. U zag naar eigen zeggen geen visa in het paspoort (CGVS p. 22).

Gezien bovenstaande twijfels aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maakte u niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de status van vluchteling, of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt trouwens dat het intern gewapend conflict tussen "LTTE" en de autoriteiten, die in bepaalde delen van het land heerste, intussen beëindigd werd.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. De identiteitskaart staft enkel uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De vertaling van de geboorteakte dient eveneens enkel als bewijs van uw identiteit en voegt geen verdere elementen aan uw asielrelaas toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept als eerste middel de "Schending van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsnorm" in.

2.2. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Verzoekster voert aan dat zij "werd verhoord in Tamil, terwijl haar moedertaal Singhalees is. Dit vermoedde de communicatie. Iedereen heeft recht op een tolk in de moedertaal."

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag bijstand verzocht van een tolk die de taal Tamil beheerst (zie "bijlage 26") en enkel het Tamil opgaf als "Door de vreemdeling gesproken talen" (zie stuk 15, "inschrijving van de asielaanvrager"). Op de Dienst Vreemdelingenzaken noemde zij als "talen van oorsprong Tamil, Engels en een beetje Hindi" en verklaarde "de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk" (zie verslag DVZ). Zowel de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken als de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende verzoekster "voor akkoord" nadat deze haar in het Tamil werden voorgelezen (zie stuk 15, verklaring en vragenlijst 6 april 2009). Verzoekster geeft pas bij het verhoor voor

het Commissariaat-generaal voor het eerst aan dat haar moedertaal Singalees is en voegt tevens expliciet toe dat zij het Tamil goed kan spreken (zie gehoorverslag CGVS, p.3). In acht genomen dat het verzoeksters keuze was haar verklaringen in het Tamil af te leggen kan de Commissaris-generaal bezwaarlijk verweten worden dat verzoekster werd bijgestaan door een tolk Tamil. Bovendien blijkt uit het dossier ontegensprekelijk dat de communicatie ten allen tijde vlot verliep en laat verzoekster desgevallend na *in concreto* aan te tonen waar de door haar voorgehouden communicatieproblemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in de loop van haar asielprocedure communicatieproblemen plaatsvonden die de beoordeling van haar asielaanvraag (nefast) beïnvloed hebben.

2.4. Verzoekster voert aan dat *“Het interview werd ook onderbroken door een technische storing waarbij de nota's van de interviewer verloren gingen. Ook dit kan een invloed hebben op de beslissing. De reeds gestelde vragen werden niet hernomen. Er werd zich gebaseerd op de nota's van de raadsman, die echter per evidentie niet volledig zijn.”*

2.4.1. Uit het administratieve dossier blijkt dat er zich in de loop van het verhoor inderdaad een technisch probleem voordeed (zie gehoorverslag CGVS, p.16 *“problemen in word, document recovered, rest van gehoor orden geschreven”*), dat het verhoor na het optreden van het technisch probleem verder met de hand werd geschreven en het Word-document nadien werd gerecupereerd. Het door de dossierbehandelaar neergeschreven gehoorverslag is derhalve volledig, en niet deels gebaseerd op de nota's van de raadsman, die afzonderlijk werden toegevoegd aan het administratief dossier. Het verhoorverslag werd volledig opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat hetgeen in haar verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door haar werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoekster beperkt zich in casu tot loutere beweringen die zij niet hard maakt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Het eerste middel is ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster voert in een tweede middel aan *“dat zij wel degelijk beantwoordt aan de criteria van art. 1 A2 van de Conventie van Genève zoals vervat in art. 48/4 van het Vluchtelingenverdrag [lees artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet]”* en roept een *“Schending van de materiële motiveringsplicht”* in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden

door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504). Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3.3. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekster haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt daar zij geen bewijsstukken neerlegde en haar verklaringen vaag en ongeloofwaardig voorkomen. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Verzoekster legt een identiteitskaart en geboorteakte neer maar geen reispas zodat ze niet aantoont wanneer ze haar land verliet en wanneer ze in Europa toekwam. Dit klemmt te meer nu verzoekster met het vliegtuig reisde en, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Het is een feit van algemene bekendheid dat in het kader van de bestrijding van terrorisme en illegale migratie, passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. In zoverre verzoekster deze controles kon ontwijken dient ze dit nauwgezet toe te lichten. Dit is niet het geval. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid reistitels voor te leggen.

3.5. Verzoekster is niet ter terechtzitting verschenen maar werd vertegenwoordigd door haar advocaat. Aldus kon niet worden toegelicht hoe ze haar identiteitskaart en geboorteakte kon bijhouden toen ze ontvoerd en mishandeld werd. In zoverre verzoekster deze niet bij had tijdens haar ontvoering toont ze niet aan hoe ze de documenten kon bemachtigen zonder haar familie in te lichten. Dat verzoekster *“na haar ontsnapping in de jungle nooit meer naar huis geweest”* is, dat zij *“om begrijpelijke reden geen contact meer [heeft] gehad met haar familie”* en *“Het was voor haar dan ook onmogelijk om bewijsstukken te verzamelen”* kan dan ook niet overtuigen. Verzoekster voert anderzijds ook aan dat *“zij contact opgenomen [heeft] met vrienden om te kijken of haar verhaal verschenen was in de kranten. Dit is inderdaad het geval. Zij legt dan ook de krant, met vertaling voor waaruit blijkt dat haar relaas wel degelijk klopt. Zij kon dit stuk niet eerder voorleggen gezien het niet eerder in haar bezit was.”*

3.6. Verzoekster voegde een fotokopie van een bladzijde van een krant toe aan het verzoekschrift zonder eensluidend verklaarde vertaling. Verzoekster voegt tevens een *“Uittreksel uit het informatieboek van de Negombo Politiestation. Informatieboek C.I.B. Datum 14 november 2008, pagina 124 paragraaf 320”* toe waarin haar moeder verzoeksters ontvoering aangeeft bij de politie en klacht neerlegt *“om mijn dochter terug te brengen.”* Ter terechtzitting legt verzoekster de originele krant NSB-manipay neer die naast haar foto ook deze van haar partner en diens vriend zou weergeven.

3.6.1. Daargelaten dat verwerende partij er terecht op wijst dat de krant niet werd neergelegd conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan de Raad evenmin de gelijkenis van verzoekster met de foto in de krant nagaan nu verzoekster ter terechtzitting niet wenste aanwezig te zijn. Hoe dan ook wordt niet toegelicht waarom een krant uit Manipay Jaffna over gebeurtenissen in Negombo zou kunnen berichten. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat aan de neergelegde krant geen bewijswaarde kan worden gehecht te meer nu verzoekster haar relaas zelf niet aannemelijk maakt.

3.6.2. Verzoeksters verklaringen zijn eveneens incoherent waar ze enerzijds stelt geen contact te willen opnemen met haar familie omdat zij persoonlijk *“de grootste willekeur meegemaakt”* heeft en *“geen enkel vertrouwen heeft in de overheid”* zodat ze *“dan ook ontzettend bang [was] dat haar familie hetzelfde zou overkomen. Zij vormde, als verloofde van een Tamil, het gevaar binnen de familie. Zij was ontsnapt aan de veiligheidsdiensten. Het was voor verzoekster dan ook een redelijke - en aanvaardbare - beslissing om geen contact op te nemen met haar ouders. Zij wilde hen op geen enkele manier bijkomend in gevaar brengen. Zij*

veronderstelde en veronderstelt dat het huis van haar familie in de gaten gehouden wordt. Het is mogelijk dat de telefoon afgeluisterd wordt. Zolang de ouders niet weten waar zij verblijft kunnen ze nooit beschuldigd worden van meewerking aan haar ontsnapping of aan het helpen van een vluchteling. Gezien de totale willekeur dat ze meemaakte wilde zij geen enkel risico nemen. Zij durfde noch haar noch de veiligheid van haar familie in het gedrang te brengen. Ook hier in België blijft deze vrees leven.” Anderzijds legt verzoekster een document neer waaruit blijkt dat haar familie kort na haar ontvoering zelf een klacht indiende bij de overheid en na een maand een uittreksel uit het klachtenregister opvroeg. Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat verzoeksters ouders gevisieerd werden door de autoriteiten. Verzoeksters beweringen komen verzonnen voor te meer nu verzoekster niet toelicht hoe ze een dergelijke klacht van haar moeder kan neerleggen indien ze volhoudt dat zij sinds haar ontvoering geen contact meer heeft met haar ouders en familie. Het is hoe dan ook onredelijk dat verzoekster alle contact zou verbreken. Verzoekster beweert immers dat zij samen met haar verloofde en ouders televisie keek toen zij en haar partner plots ontvoerd werden door vier personen met een bestelwagen naar een voor haar onbekende locatie. Daar werden ze *“vastgebonden aan een pilaar”* (gehoorverslag CGVS, p.12), verzoekster herhaaldelijk verkracht, haar vriend gefolterd en uiteindelijk vermoord *“met een drillboor hebben ze op zijn borst gedaan, probeerden daar een gat te maken. Twee keer hebben ze geprobeerd en de drillboor kwam een de buitenkant eruit”* (gehoorverslag CGVS, p.15). Gelet op de wijze waarop zij behandeld zouden zijn en aangezien zij over allerhande contactgegevens van familieleden, vrienden en kennissen blijkt te beschikken (gehoorverslag CGVS, p.6-7) is het ondenkbaar dat verzoekster op geen enkele manier teken van leven gaf aan haar familie. Daargelaten dat verzoekster niet aantoont dat de Sri Lankaanse overheid overgaat tot dergelijke gruwelpraktijken en ze hieromtrent geen mensenrechtenorganisatie aansprak en de feiten rapporteerde, ziet de Raad niet in waarom de overheid verzoekster niet eenvoudigweg voor verhoor oppakte en desnoods haar vriend arresteerde. Het kan niet volstaan dat verzoekster dergelijke uiterst zware beschuldigingen uit naar de Sri Lankaanse overheid zonder de waarachtigheid ervan minimaal aan te tonen. Dit tast verzoeksters geloofwaardigheid fundamenteel aan.

3.7. Wat betreft haar vage verklaringen aangaande haar verlovings met een Tamil *“wordt”* volgens verzoekster *“onterecht geen rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden van het dossier en de cultuurverschillen tussen Sri Lanka en België. Aan een huwelijk in Sri Lanka gaat niet eenzelfde romantische periode vooraf zoals in België, met diverse ‘dates’ of eventueel zelfs een periode van samenwoonsnt. Eerst wordt de beslissing genomen te huwen, pas daarna leren partijen elkaar effectief kennen.* Met betrekking tot haar verloofde stelt verzoekster dat deze *“een zeer traumatisch leven [heeft] gekend, waarbij zijn ouders en broers omkwamen bij een aanslag. Gezien het trauma dat dit met zich meegebracht heeft is dit een periode van zijn leven waarover hij niet graag praat gezien dit hem teveel pijn deed. Verzoekster drong dan ook niet aan toen ze zag hoe moeilijk haar verloofde het had om over de dood van zijn ouders te spreken. Zij was ook nooit alleen met hem, zodat dergelijke onderwerpen in groep meestal gemeden werden.”* Verzoekster wijst er op dat ze *“bracht verweerster op de hoogte van de geboortestreek van haar vriend, de gebeurtenissen met zijn ouders, het feit dat hij daarna naar Colombo verhuisde om uiteindelijk in Negombo te belanden”* en meent dat *“Gezien de korte ontmoetingsperiode kan niet meer kennis van haar verwacht worden. Wanneer hij precies naar Negombo verhuisd is kwam niet ter sprake en deed er voor geen van de partijen toe.”*

3.7.1. Verzoekster tracht haar onwetendheid toe te dekken door te wijzen op cultuurverschillen die ze niet nader objectificeert en hoe dan ook niet stroken met verzoeksters eerdere verklaringen. Volgens verzoekster heeft zij haar verloofde leren kennen op een *“samenkomst op strand, ik was er met vrienden, hij was er ook”* dat zij daarna stiekem afspraken *“gewoon als ik in de tuin was of zo. We verstopten ons als we babbelden”,* dat nadat ze haar ouders inlichtte *“hij sprak dan met vader, vader zei dan dat we hem moesten leren kennen”* en dat nadat een huwelijksdatum was vastgelegd *“vader gaf toestemming dat hij naar ons huis kwam om me te spreken, dus hij kwam dan vaak (...) wanneer hij tijd had, elke dag”* (gehoorverslag CGVS, 14.10.2009, p.9). Het argument in het verzoekschrift dat *“zij was ook nooit alleen met hem”* vindt derhalve geen grondslag in het dossier, noch dat hun verlovings geregeld werd door hun families. Verzoekster gaat er overigens aan voorbij dat ze ter verhoor verklaarde dat quasi alle familieleden van haar verloofde overleden waren en ze zijn overige familie in Colombo niet in het minst kon toelichten. Verzoekster en haar partner wensten zelf om zich te verloven, onder meer opdat ze hun relatie niet langer geheim dienden te houden en makkelijker contact konden hebben. Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster haar verloofde na al deze ontmoetingen, uitvoerig kan toelichten, minstens die elementaire gegevens als het overlijden van zijn ouders, zijn familie en zijn vroegere verblijfplaatsen waarnaar ongetwijfeld ook haar eigen familie navraag heeft gedaan en overigens nuttig waren voor de organisatie van het huwelijk. Dat het een *“korte ontmoetingsperiode”* was of voor haar verloofde *“traumatisch”* is niet ernstig nu verzoekster het over een

periode van bijna drie jaar heeft. Verzoekster toont geen Tamil verloofde aan. Haar verklaringen komen ook op dit punt leugenachtig voor.

3.7.2. Verzoeksters beweringen over de vriend van haar verloofde kunnen aldus evenmin overtuigen te meer daar verzoekster deze man niet kan toelichten. Dat *“Niranjan, de vriend van haar verloofde”* was *“Niet van verzoekster zelf. Zij heeft hem een enkele keer ontmoet in bijzijn van haar vriend, tijdens een maaltijd. Hij werd aangesproken met ‘Niranjan’. Er werd geen familienaam gemeld, wat trouwens ook zeker niet de gewoonte is onder vrienden. Zij heeft hem persoonlijk niet gesproken. Niranjan was ook slechts een toevallige vriend”* is opnieuw strijdig met haar eerdere verklaringen dat haar *“vriend woonde in kleine flat”*, dat haar *“vader was dan akkoord dat vriend zijn vrienden zou uitnodigen in ons huis”* en dat Niranjan en *“ook andere vrienden kwamen eten bij ons soms elke dag, soms een keer per week, wanneer ze tijd hadden.”* (gehoorverslag CGVS, 14.10.2009, p.13). De Commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat aangezien verzoekster zelf regelmatig contact had met *“Niranjan”*, van haar een degelijke kennis mag verwacht worden van deze persoon, wat in casu niet het geval is. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster wel degelijk verklaarde *“we dachten hij was naar Jaffna of elders”* (gehoorverslag CGVS, p.24) wat merkwaardig is aangezien Jaffna sinds de sluiting van de A9 aanzienlijk geïsoleerd werd van de rest van het land. Verzoekster toont geen bekendheid aan met de situatie in het Noorden van Sri Lanka.

3.7.3. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat de ernst van de feiten net toelaat te verwachten dat de feiten in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Derhalve vormt verzoeksters emotionele toestand, de stress en zenuwachtigheid, ter verhoor geenszins een aannemelijke verklaring voor haar onwetendheden.

3.8. Verzoeksters algemene en theoretische beschouwingen over Vluchtelingenrecht vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.9. Verzoeksters asielrelaas komt op alle punten verzonnen en gefabriceerd voor met name over haar reisweg, haar ontvoering, haar Tamil verloofde en diens gezochte vriend en hun lotgevallen. Verzoeksters asielrelaas is bedrieglijk.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.11. Het tweede middel is ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan *“van 48/5 [lees: 48/4] van de Vreemdelingenwet betreffende het subsidiair beschermingsstatuut”*. Verzoekster stelt dat zij *“kan aantonen dat zij persoonlijk een risico loopt op ernstige schade”* en dat *“De situatie in Sri Lanka is alles behalve stabiel, ondanks de nederlaag van de Tamil in 2009.”*

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus dient te worden vastgesteld dat noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Wat betreft artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet wijst verweerder er terecht op dat *“blijkt uit informatie in het administratief dossier dat het intern gewapend conflict tussen “LTTE” en de autoriteiten, dat in bepaalde delen van Sri Lanka heerste, intussen beëindigd werd”* en dat *“de landeninformatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt kan niet tot een ander besluit leiden, omdat deze informatie deels dateert van voor de beëindiging van het conflict en deels het einde van het conflict bevestigt.”* De Raad wenst bovendien te benadrukken dat verzoekster geen Tamil is en evenmin afkomstig is uit het Tamil gebied maar altijd in Negombo heeft gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2) zodat, in acht genomen bovenvermelde, verzoekster niet aangeeft hoe de LTTE en het noorden van Sri Lanka haar zou kunnen aanbelangen.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Wat betreft de bewering in het verzoekschrift dat *“Verzoeker was politiek actief voor de ‘Kinijit for Unity and Democracy Party’. Hij wordt vervolgd voor straatgeweld die hij zou gepleegd hebben tijdens de aanloop van de verkiezingen. Hij hing posters op, deelde pamfletten uit en motiveerde de mensen om voor de CUD te stemmen. Tijdens zijn arrestatie probeerde de overheid hem ervan te overtuigen om valse verklaringen af te leggen die negatief waren voor het CUD.”* dient te worden vastgesteld dat verzoekster nooit gewag maakte van enige politieke interesse of activisme, laat staan voor de ‘Kinijit for Unity and Democracy Party’, zodat hieruit enkel onzorgvuldig plak en knipwerk kan worden afgeleid.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK